

Pirkko Talvio

Tiikeri n:o 15

Pirkko Talvio

Tiikeri n:o 15

SAGA Egmont

Tiikeri n:o 15

Copyright © 1983, 2021 Pirkko Talvio and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726492569

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Tehovalmentaja Repe

— Reilummin kyykkyy, pojat! Katsokaa näkykö luistin.
Janne notkisti polvia vielä hiukan ja vilkaisi alas.
Luistimien kärkien piti olla täsmälleen polvien
alapuolella.

Repe, Tiikereiden uusi valmentaja, tönäisi häntä
selkään juuri kun hän aikoi siirtää jalat vähän enemmän
haralleen. Aina sama juttu. Jannen kädet heilahtivat.
Maila kohosi korkealle. Hän kuuli takaansa Repen
tyytymättömän äänen:

— Ei nyt tuuleteta, Janne. Nyt hiotaan oikeata
perusasentoa.

Janne liukui jäällä istuvan Samin ohi, kanttasi ja
kääntyi katsomaan. Tiikereistä kyyristeli vielä kuusi
siniviivalla. ”Hiomassa oikeata perusasentoa”, kuten
Repe sen sanoi. Nyt Repe tönäisi keltakypäristä numero
viitosta. Räpistelyä, ja viitonen istui jäällä. Ellei Miska
Repo muka osannut luistella oikeassa asennossa, kuka
sitten? Viime kaudella Miska oli ollut Tiikereiden nopein
luistelija.

Viime kaudella Jannekin oli oppinut luistelemaan
omasta mielestään hyvin.

— Pareittain hinausta kentän poikki ja takaisin! Se jota
hinataan auraa vastaan!

Hinatessaan vastaan auraavaa Henriä perässään
kentän poikki Janne vilkuili äkäisesti Repeä ja Enskaa,
jotka asettelivat tötteröitä kentän toiseen päähän. Että
Repe jaksoi! Harjoituksia, harjoituksia ja taas
harjoituksia! Viime vuonna saatiin pelata puolet

harjoitusajoista. Tämä oli kauden kolmas jäävuoro, eikä vielä ollut pelattu kuin kerran kymmenen minuuttia. Ja silloinkin Repe vihelsi pelin poikki juuri kun Mauri oli tekemäisillään maalin, ja käski tarkistaa paikat. *Tarkistaa paikka!* Mitä väliä sillä oli missä kukin pelasi, jos vain tuli maaleja?

— Kolme kertaa kentän ympäri. Enskan kohdalla käännytte taaksepäinluisteluun. Kentän päissä pujottelette.

Janne tönäisi ohi luistellessaan Mauria.

— Kai sinä tulet meille yöksi?

Mauri nyökkäsi.

Sitten Jannen piti jo kääntyä luistelemaan takaperin. Toinen jalka tuntui aina jäävän taakse. Mutta kun yritti nopeammin, Repe oli heti sanomassa, ettei saa hypätä.

Taas käännös. Janne huokaisi. Kai Repe tiesi mitä teki. Hän oli sentään entinen Leijona.

Syöttöharjoitukseen Janne sai parikseen Tuomon. Jannen vieressä seisoj Henri. Henri oli maalivahdin varusteissaan paljon isomman näköinen kuin muut Tiikerit — mutta oli hän iso ilman syndejäkin. Ei enää lihava niin kuin viime vuonna, mutta roteva. *Raamikas*, sanoi Repe.

Nyt Repe oli Tuomon kimpussa kentän vastakkaisella laidalla.

— Luistele kiekkoa vastaan. Mutta älä jää katselemaan sitä. Miten sinä pidät mailaa? Lapa! Pidä lapa jäässä. Ei vetoa, vaan rannari!

Janne porasi kiukkuisen katseen Repen selkään. Jos ei Tuomo muka osannut laukoa, kuka sitten? Tuomohan oli maalitilaston ykkönen. Ja joukkueen kapteeni.

Ei. Jos Repeen uskoi, yksikään Tiikeri ei osannut mitään. Ei luistella, ei syöttää, ei laukoa.

Janne tarttui lujemmin mailaansa, otti vastaan Tuomon syötön ja veti saman tien rajusti.

— Saata pitemmälle! hän kuuli Repen huutavan.

Se ukko ei ollut tyytyväinen mihinkään.

Janne kiskoi kypärän päästään ja kolautti sen penkille.

Tukka oli hiestä läpimärkä. Hartioita kivisti. Repe oli kieltänyt oikaisemasta selkää loppumatsin aikana.

Kymmenen punnerrusta, jos luisteli selkä suorana.

Mutta matsi oli mennyt aika hyvin. Repekin sanoi niin.

— Nyt te alatte jo tajuta jotain, Repe oli sanonut. Ja sen parempaa kiitosta oli kai turha odottaa.

Janne oikaisi selkäänsä ja irvisti.

— Taidat olla yhtä rätтинä kuin minä. Mauri rojahti hänen viereensä penkille, naama virneessä. Ei tiennyt nauroiko hän vai oliko tosissaan. Maurikin oli kasvanut kesän aikana ja oli nyt koko jengin pisin. Pitkä ja laiha. Mutta jäntevä.

— Repe valmentaa meidät suoraan Canada-cupiin, Mauri jatkoi ja alkoi tarmokkaasti avata luistimen nauhoja. — Saat nähdä. Kohta ollaan vähintään Suomen mestareita. Ellei tulla vahingossa ylikuntoon.

Jannen oli pakko nauraa.

— Sinä voisit tullakin, hän sanoi. — Minulla ei ole vaaraa. Hyvä jos pääsen kävelemään.

Hän kiskoi luistimen jalasta ja alkoi pyyhkiä terää kuivaksi. Sitten hän kiinnitti suojuksen.

— Upeat, Mauri sanoi kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa.

Luistimet olivat todella hienot. Ja vihdoinkin oikean kokoiset.

— Minä jo pelkäsin, että jalat kasvavat liikaa kesällä, Janne sanoi. — Arvaa olisiko harmittanut. Kun minä sain ne viime jouluna...